

Жизневський В'ячеслав Михайлович

Доктор хімічних наук,
професор, фахівець у галузі
нафтохімії та технології
органічних продуктів

Народився 18 січня 1929 р. у с. Березівка Лепельського району Вітебської області (Білорусь). У 1962 р. із відзнакою закінчив Львівський політехнічний інститут за спеціальністю «Технологія нафти та газу» та залишився працювати у цьому виші.

У 1967 р. В'ячеслав Михайлович захистив кандидатську дисертацію на тему «Вивчення кінетичних закономірностей процесів неповного окиснення ізобутилену та пропілену на залізотелур-молібденових каталізаторах», а в 1982 р. — докторську «Каталітичне окиснення низькомолекулярних олефінів».

У Львівському політехнічному інституті В. М. Жизневський пройшов шлях від наукового співробітника до професора кафедри технології основного органічного та нафтохімічного синтезу (з 1990 р.) та кафедри технології органічних продуктів (з 1996 р.). Протягом 1987–2002 рр. був ученим секретарем спеціалізованої ради із захисту кандидатських та докторських дисертацій.

В'ячеслав Жизневський вивчав процеси гетерогенно-каталітичного окиснення низькомолекулярних ненасичених

вуглеводнів, а також процеси етерифікації та альдольної конденсації. Наукові праці вченого, присвячені кінетиці гетерогенно-каталітичних процесів та встановленню взаємозв'язку між синтезом каталізаторів і їх будовою, активністю та селективністю у хімічних перетвореннях, стали основою української наукової школи з проблем гетерогенного каталізу.

Протягом багатьох років В. М. Жизневський керував науково-дослідною роботою за держбюджетною тематикою. Під його керівництвом та за безпосередньою участю створено високо-ефективні каталізатори процесів окиснення олефінів та спиртів у ненасичені альдегіди й кислоти, окиснювального амонілізу олефінів і спиртів у нітрили, окиснювального дегідрування олефінів у дієни, окиснювального дегідрування метилбензолу у стирол.

Професор В. М. Жизневський є автором понад 500 наукових праць, зокрема шести монографій, присвячених каталізу у нафтохімії та технології органічних продуктів, двох навчальних посібників. Він отримав 25 патентів і авторських свідоцтв на винаходи.

Вчений зробив вагомий внесок у підготовку висококваліфікованих фахівців та науково-педагогічну діяльність Національного університету «Львівська політехніка». За період його діяльності в університеті під його керівництвом захищені докторська та 20 кандидатських дисертацій.

Зараз В'ячеслав Михайлович — почесний професор кафедри технології органічних продуктів Національного університету «Львівська політехніка», член спеціалізованої ради із захисту кандидатських та докторських дисертацій.

Нагороджений багатьма грамотами, подяками та преміями. Він — лауреат стипендії Кабінету Міністрів України для видатних діячів науки.

Журба Андрій Степанович

Кандидат хімічних наук,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у галузі
нафтопереробки та нафтохімії

Народився 31 грудня 1930 р. у смт Новоукраїнка Кам'янсько-Дніпровського району Запорізької області.

В 1954 р. із відзнакою закінчив ЛПІ (спеціальність «Технологія нафти і газу»).

Трудову діяльність А. С. Журба розпочав оператором на Бердянському нафтопереробному заводі (сьогодні — ПАТ «Азмол»). У 1955–1956 рр. працював старшим лаборантом у Московському інституті тонкої хімічної технології, потім навчався в аспірантурі при Інституті нафти АН СРСР.

У 1959 р. він став молодшим науковим співробітником, а потім — завідувачем лабораторії хімії і технології моторних палив, олів і парафінів УкрНДІпроект. Після організації в 1963 р. окремого інституту «УкрНДІдіпронафта» (тепер — УкрНДІНП «МАСМА») працював науковим співробітником у лабораторії поверхнево-активних речовин та синтетичних жирних кислот, потім керував підрозділом із дослідження нафти та супутніх газів нафтових родовищ України.

За його участю виконано цикл досліджень у сфері підготовки та переробки нафти нових українських родовищ на вітчизняних НПЗ. Приділяв велику увагу вивченню якісних характеристик та можливості впровадження нових каталізаторів нафтопереробки: біметалічних, платино-ренієвих, паладій-ренієвих, цеолітичних.

У 1962 р. він захистив кандидатську дисертацію «Вивчення співвідношень між тиском, об'ємом і температурою у системах етилен-н.гексан, етилен-циклогексан та етилен-бензол».

Очолити у 1972 р. відділ хімії і технології додатків, Андрій Журба проводив роботу зі створення і розвитку наукового напрямку як із розроблення рецептур та технологій виробництва основного асортименту додатків до змащувальних олів, так і власне олів, насамперед моторних і трансмісійних. Він успішно поєднував наукову діяльність, керівництво створеним відділом додатків та олів із практичною діяльністю на нафтопереробних заводах, фахівці яких випробовували і виготовляли нові продукти.

Андрій Степанович зробив вагомий внесок у розробку теоретичних основ створення нового покоління додатків до мастильних матеріалів, у розвиток їх технологій та організації виробництва. За його участю, зокрема, розроблено і впроваджено у виробництво низку нових додатків: С-5А, С-150, фриктол, борін тощо.

Наукова спадщина вченого налічує 409 праць, серед яких 107 винаходів, кілька монографій і довідників. Під його керівництвом захищено 11 кандидатських дисертацій.

А. С. Журба брав активну участь в організації багатьох наукових конференцій, сприяв розвитку зв'язків УкрНДІНП «МАСМА» із закордонними компаніями нафтохімічного профілю. Він був постійним членом ученої ради інституту.

За високі наукові і технічні досягнення удостоєний ордена Трудового Червоного Прапора, медалі «За доблесну працю».

Помер 19 лютого 1996 р.